

Hules Béla

A Nagy Szőlőtaposó

Ősz volt. Úgy látszott, kielégítő lesz a termés. Minden szenvedés beérett már, vágy és gyűlölet duzzasztotta a tömött fürtöket, meggyűlt, besűrűsödött, jó idő járt rá. Megaszalódott minden törekvés, minden nemes szándék, minden lelkesedés, minden fölbuzdulás. A leszüretelt szemek színing töltötték a kádat. És ekkor jött a Nagy Szőlőtaposó. Belelépett a kádba, és taposta az embereket egykedvűen. És folyt a nyomorultakból a panasz, a szomorúakból kibuggyant a könny, a kétségbeesettekből patakozott a vér, az elkeseredettekből dült a káromkodás. A költőkből kisajtolta a verseket, a meggondolatlanokból a késő megbánást, a megrokkantakból a nyögést. A szűzen maradottakból sóhajok csörgedeztek, a megesettekből átkozódás bugyborékol. A bölcselkedők a reménytelenség ígéit adták ki magukból, a politikusok emlékiratokká lényegültek át. A Nagy Szőlőtaposó egykedvűen taposta a sokféle embersorsot, és odaszólt az érkező gazdának: „Nem tudom, nem lesz-e kevés az idén a hordó.”

(1955)

Játék egy emlékekkel

Gyermekkoromban egyszer
– egész kicsi voltam még –
felébredtem – nyár volt, napos reggel vagy kora délelőtt –
felébredtem
a megszokott szobában –
sehol senki.
A másik szobában
senki.
A konyhában
senki.
Az egész lakásban
senki.
Pizsamában, mezítláb
futottam ki az udvarra,
ott volt apám, anyám, nevettek,
nevettem én is.
Ennyi volt az egész.

Oroszlán és fülemülék

Vigyázz magadra míg lehet
míg bűvigék és orvosok
befoltozhatják földed és
eged tátongó lyukait

még meghúzódhatsz, míg a Rossz
tolláskodik nyújtózkodik
míg biztos prédát nem-mohó
megfontoltsággal célba vesz,

kirakhatod még lapjaid
vadászt sajkást és szívkirályt
ujjaid összefonhatod
hogy egymáshoz beszéljenek

az oroszlán a küszöbön
még fejet suny, hízelkedik
és kint jöttödre várnak a
rózsák és a fülemülék.

majd egyszer elmegyek innen

majd egyszer elmegyek innen az emberek közé ahol a függönyök a padlóig érnek
ülünk a csendben nézzük egymást és senki sem nevezi meg magában az asztalt a
falat és az estét

a hosszú elbeszélés lehetősége asszonyos jelenléttel ül valamelyik széken
a macskák nem vesznek észre semmit hozzánk törleszkednek
hátukat kényesen felpúposítják fejüket és farkukat felemelik

Dr. Bárky verseskönyvéből

Meghaltunk. Vastag porréteg temet.
Fölkukucsálnánk: Hé, ti, odafönn,
pingáltok-e még cifra képeket?
Vagy szétmosta már egy vak vízözön

a képírókat és a festékeket,
a rétet bárányostul és az ég
bárányfelhőit, melyek ékesek
voltak arannyal, bíborral? Kerék

küllői villognak-e sebesen,
míg sebzett szívek vernek hevesen
a hintó pamlagán? S vajjon zenék,

zenék! a fülnek édes dallamok
zendülnek-e? Vagy csak sívó homok
zizeg, ahogy a szél teríti szét?

